

De lente heeft zich al goed laten voelen in het bos. De nieuwe bladeren zijn groen. De kleurige bloesems geuren heerlijk in de zon. Heel het bos is vol leven, in een kracht die enkel de lente met zich meebrengt.

De vogels en insecten zijn naarstig aan het werk. Sommige nesten worden al een tweede keer gebruikt en de jonge vogels spelen de hele dag door. Ze vliegen rond met een roekeloze onbezonnenheid, terwijl moeder en vader in de buurt foerageren en hun kroost af en toe herinneren aan eten en drinken.

De berk merkt het aan haar takken. Ze zijn gegroeid, er zit meer kracht in en het water wordt nu krachtig rondgepompt. De sapstroom die eerst zachtjes begon heeft nu haar volheid bereikt. Er wordt nieuw hout aangemaakt, de berk groeit, laag na laag.

Jong en oud, zwiepen en ruisen.

Ook de andere bomen merken hun groei. Waar vorig jaar een smal takje nog moeite had met het dragen van de vele bladeren, de overmoed van de jeugd, draagt het dit nu bijna moeiteloos, met de gedragen kracht van de volwassenheid.

De oudere takken zijn nog steviger. De wind die de jongere takken laat meezwieren en zoeven, heeft meer werk met de zwaardere takken. Maar waar die jonge scheuten plezier hebben met de wind en zorgen voor een concert van bladeren, zorgen de ouderen voor stabiliteit. Voor het ruisen.

Het één is niets zonder het andere. Samen zijn ze heel.

De oudere takken kijken met liefde naar die nieuwe scheuten. Zij hebben al een herfst meegemaakt, zij weten wat er komt, ook al is het voor de scheuten helemaal nieuw. De boom is het anker in dit alles. Zij zorgt dat de oudere takken een basis hebben, zodat die oudere takken dan weer een basis kunnen zijn voor de jongere.

De stille getuigen.

Nu de vroege lentewind het bos heeft schoongemaakt, is er plaats gekomen voor de nieuwelingen van dit jaar. Kleine eikeltjes doen flink hun best om te groeien, hun enthousiasme haast aanstekelijk. De bosbodem is bezaaid met nieuw leven, varens die zich ontrollen, kleine zaailingen en bosbloemen die overal komen piepen.

En daartussen het gezoem van bij en hommelt, van bloem naar bloem, druk en tevreden, nemend en gevend tegelijk. De mieren, naarstig aan het werk, lopen af en aan om hun nesten te voorzien van eten. Ze dragen zaden naar her en der, waardoor sommige zaadjes veel verder geraken dan ze ooit dachten.

En tussen al die bedrijvigheid staan Berk, Beuk, Hulst, Eik en Den, de stille getuigen. Met hun wortels diep in de aarde en hun kroon hoog in de lucht, overschouwen zij dit alles. Zij geven voeding, maar nemen ook wat ze nodig hebben. Zij slaan alles op, zij zijn de levende geschiedenis van het bos.

Elk jaar voegen zij een ring toe. Elk jaar onthouden zij hoe dat jaar was, wat er in het bos gebeurde. Hun groei is meteen de herinnering.